

Amikor két nap híján letelik az év, és ő csütörtökre ébred, egyenesen a fenyőhöz siet, csakánnyal esik neki, mintha késsel döfködné, trehány földkupacok, zavaros halmok mindenfelé.

Csak meglazítom, hogy kiráncigálhassam, tűzre vetem, mondja maga elé.

Vézna karjából sose volt erő árad, húzza-vonja maga után a gyökeretépázott fát a favágótuskóhoz. Nevetve visszazalad a gödörhöz, a roncsolt gyökérmaradványok közül két kézzel kaparja ki a szemüveget. Agyag tapasztotta lencsési vakon fekszenek a tenyerében, és ő felszabadultan nevet, végez velük, új életet kezd! De amikor megcsörren az üveg a fejszecsapás alatt, elbizonytalanodik.

Minek ez a leszámolás?

Mégis. Lesöpri kezével a szilánkokat a tuskóról, és keresztbe fekteti rajta a fenyőt. Kivárja a pillanatot, amikor minden erejét napsütötte karjában érzi, akkor lesújt.

Néhány pillanattal megrendülten nézi a kibuggyanó gyantacseppeket, kezéből kicsúszik a fejsze, foka megcsendül egy apró kavicsra. Az éles hangra felegyenesedik, nagyot sóhajt, mint aki, végre!, nyomasztó álmából ébred, és elindul a kertkapu felé.

Két kézzel megmarkolja az akantuszlevelekkel díszített kovácsoltvas reteszt, ő rendelte így, a fiatal kovács, amikor elkészült vele, büszkén mutogatta faluszerte.

Micsoda butaság, akantuszlevél egy reteszen!, gondolja most, és nagyot lök rajta.

Ahogy megy az udvaron a ház felé, már tudja, hogy soha többé nem ültet fát, sem fenyőt, sem virágzó kőrist, semmit sem. Gyomlálni sem fog, borítsa dudva az egész kertet, nem érdekli többé.

Majd üldögélek, gondolja, nézem a madarak röptét, hallgatom az éneküket, szórok nekik ezt-azt, napraforgómagot, kölest, búzaszemet, s hogy tekintete egy hátára fordult szarvasbogárra téved, fennhangon hozzát teszi, hasukra fordítom a hátukon kalimpáló bogarakat.

Sütni sem fogok, suttogja, már bent a házban, kezében a bejárati ajtó kulcsával. Jókat főzni? Minek?

Egyetlen mozdulattal beletalál a keskeny résbe, csodálkozik is, le sem kellett hajolnia hozzá, oda sem nézett.

Kettőre zárom, mondja hangosan, és miközben megforgatja a kulcsot, arra gondol, hogy mindez hiányozni fog neki, mint ahogy hiányozni fognak örökre elvesztett érzései is.

Kár értük, sóhajtja, s forgatja tovább a kulcsot.

Gál Ferenc

ÓDÁK ÉS MÁS TAGADÁSOK

Tudnék mesélni. Csak nem izgat már,
hogy a vízvázostó felénk eső
oldalán a puttók girhesebbek.
Hogy az élet tovaterjed a földben,
a lábon elhalt fák benépesülnek,

és a máj az önmagát emésztő
napkorongnál is fehérebb.
Mostantól találgassa más,
hogya a konyha ajtajában milyen
szavakat hallottam szerelemiszapnak.
Hogya a kuporgó állatkák közül
az ünnep következő délutánján
melyikben lett töltelek a másik,
és a szemek, amelyek egyáltalán még
követnek, akkor most kizárásos alapon
emberi vagy állati ragaszkodásra példák.

*

Nem kondoleálok. Csak érdekel,
hogya ha jelekké alakítva egy másik
rendszerben találkozunk, majd miről
ismerem fel. Ha térdét felhúzva
elalszik, amikor mesémet még
ki sem találom, csak betakarjam,
vagy mellé is feküdjek? Ahogya
végre felébred, és látja rajtam,
hogya egymást folytató útjaim
megint légoszlopok közt vezetnek,
tapintatosan jelzi-e, hogya elkísérne?
Indulás előtt kicsit zavarban
még rákérdez, hogya nekem mióta
van itt tetoválás, vagy egyszerűen
csak beütik, hogya enter?

*

*Ezeknek sosem elég az angyalok
karából lógó orral távozókból.*
A sápadt hősből, akit régi nevén
szólítanak meg az új csehóban,
és három érintésből megjegyvez
magának egyet. Az éjszakai adásban
még ígérik, hogya diónyi madárfaj
utolsó hímje is dalol majd,
magnóra váltok. Járok egyet
a sehogya sem táguló lakásban,
és a délutáni dolgot levezetem
abból, hogya a folyónak erre
a partjára születtem. Hallom,
hogya forgolódsz, az ágy felé
kerülsz, közben lecsavarom a hangot.
Leülök a kényelmetlen székre,
nézem, hogya milyen az, amikor álmodsz,
és mindjárt mondom is magamnak.